

5—6 Korsbaand, som glide af ligesaa mange Korsbaandsforjendelser, er jeg bange for, at Indhold og Omflag sjelden ville finde hinanden. Derfor er det af Bigtighed, at Indpakningen er saa fast, at den holder, og som Følge deraf er det Skik og Brug hos dem, der jevnlig affende Korsbaandsforjendelser, at de anbringe Frimærkerne saaledes, at de binde halvt paa Tingen og halvt paa Baandet, og naar det er Tilfældet, kan Forjendelsen ikke „med Letthed“ undersøges, thi man risikerer at rive Frimærket over; men det vilde dog være høist ubilligt, om der af den Grund skulde betales som for et heelt Brev, altsaa endogsaa 8 Sk. Fremdeles er det klart, at naar man anvender en Korsbaandsforjendelse i egentlig Forstand, hvilket ikke er eet Baand, men to Baand, lagte over hinanden, saa skal der Noget til, for at begge disse to Baand kunne tages sikkert og let af og Postvæsenet kan komme til at undersøge Forjendelsen. Seg troer derfor man er kommen til i denne Bestemmelse at være noget mere draconisk, end det egentlig behøves, og at det vil være tilstrækkeligt at sige, at hvor det viste sig, at Forjendelsen under Korsbaand var benyttet til at besvige Postvæsenet, skulde der betales en saa høj Bøde, at Folk lærte, at det var utilbørligt at benytte Postvæsenets Liberalitet til at bedrage det, hvorimod det ikke forekommer mig, at man skal være altfor smaalig i de Regler, der foreskrives for Korsbaandsforjendelser. I Modsetning til den ærede foregaaende Taler (Tauber) glæder jeg mig over, at Portofriheden fuldkommen er afflattet, og jeg vilde ønske, at den høitærede Finanzminister eller, hvis han har havt det, saa de ham underordnede Myndigheder, og Landsthinget havde havt Mod til at gjøre dette Spring fuldt ud. Det er et af de Forhold, hvor der kun kan være Tale om at komme til et ordentligt Resultat derved, at man paa een Gang bestemmer og resolut afflatter det totalt og siger, at for Fremtiden kan der slet ikke mere være Tale derom. Det store Spring, der derved gjøres, er maaffee et Spring ind i det Ubeskjendte, men den faste Grund lader sig nok finde, hvorimod man kun vil komme ind i et Aføre, dersom man af Ungsteligbed for det

Ene og det Andet indlader sig paa smaa Overtgangsbestemmelser eller controlerende Regle, for eller imod. Og jeg er oprigtig talt bange for, at det er en saadan lille Bestemmelse som staar i Lovens § 15, naar der tales om, at visse Forjendelser mellem visse Personer og Myndigheder skulle, skjøndt ubetalte, kun koste 4 Sk., og ligeledes naar der er tydet hen til, at der skal kunne benyttes Tjenestefrimærker. Seg vilde ansee det for langt bedre, at man ubetinget sagde, at Portofriheden var afflattet, og man derpaa søgte gennem Finantslove og gennem Controirholdslove ved Hjælp af den Control, som der altid kan udøves, at komme til at give de paagældende Myndigheder det Bederlag, som de behøvede derfor. Og hvis Resultatet skulde blive af et saadant Skridt, at der fferees færre Breve omkring i vort kjære Fædreland, saa er det af de Ting, som jeg skulde finde mig i med christelig Resignation. Seg troer, at der cirkulerer et ikke ganske ringe Quantum af Breve mellem Overtøvrigheder, Mellemøvrigheder, Underøvrigheder og Undergivne, som uden den ringeste Skade for Fædrelandets Belfærd og Borgernes Lykcalighed kunde spares, og hvis den ubetingede Afflattelise af Portofriheden, skulde føre til, at en eller anden Embedsmand vilde blive noget knappere paa sine Breve, saa vilde jeg sige, at jeg vilde fryde mig dobbelt over denne Bestemmelse.

Det har glædet mig overordentlig meget at høre flere ærede foregaaende Talere udtale sig mod det Afnit af Loven, som er det Eneste, hvori jeg kan sige, at jeg er en bestemt Modstander af den, nemlig Spørgsmaalet om Forjendelsen af Tidender og Tidsskrifter. Seg maa tilstaae, at det har forbausset mig i høj Grad, at Landsthinget, der ellers har ffænket denne Sag en saa grundig og tillige dygtig Prøvelse i alle andre Retninger, er gaaet saa let hen over dette ene Afnit. Det kommer maaffee af, at dette Thing, som bekjendt, har faaet en meget aristokratisk Sammensætning ved Grundlovsforandringen, og derfor ikke har det aabne Blik for det menige Folks Tary, som vi folelige Mænd her i Thinget have. Eller maaffee kommer det deraf, at Landsthinget har ment, at ligesom Anden ikke fuldførte Mad-